

Van: Daan Kleen

Verzonden: maandag 3 augustus 2009 7:15

Aan: 'P. vd Meer'

Onderwerp: Dit citaat deed me aan u denken...

Mijnheer van der Meer,

Ik ben het boek van L. Schouten aan het lezen over de uitleg van de Tabernakel. Het onderstaande citaat deed me aan uw fantasierijke uitleggingen denken. Ik kan er nog niet over uit, over hoedanig u bent afgeweken van de zuivere leer der Schriften. U mocht het eens ter harte nemen. Lees onder :

D.J. Kleen

Citaat uit : Uitleg over de Tabernakel - vanaf blz. 7 onderaan t/m blz. 11 halverwege :

Wij voeren dit alleen *aan*, waarde lezer, om u enig denkbeeld te geven van de stellingen door zulke geleerde mannen, als wij bedoelen, te berde gebracht, stellingen voor welke zij een tal van bewijzen menen te kunnen aanvoeren, welker weerlegging evenmin van *ons* kan gevorderd worden, als het opnoemen van hun bewijzen, en ook door anderen van erkende geleerdheid en vroomheid tevens, gegeven is. Bovendien moeten wij ook het *doel* niet uit het oog verliezen, dat wij met het schrijven van dit werk over de Tabernakel ons hebben voorgesteld. En dat doel is vooral om met u het gebouw, het heilig vaatwerk, de bedienaren en de dienst van de Tabernakel te beschouwen, benevens Hem, Die door een en ander is vóór afgebeeld, namelijk de Heere Jezus Christus, geenszins echter om een weerlegging te schrijven van zo vele aanvallen, als, vooral in de laatste tijd, door de, in de noot op de vorige bladzijde, opgenoemde geleerden, en anderen, tegen hetgeen de Heilige Schrift van de Tabernakel getuigt, gedaan zijn.

Maar zou dan wellicht, gelijk wij met een enkel woord als een gevoel van anderen, en wel van ouderen, reeds aanvoerden, de Heere God, toen Hij het bevel tot de bouw van de Tabernakel, en tot de dienst, die daarin moest plaats hebben, aan Mozes gaf, Zich *geschikt* hebben naar hetgeen Israël van de dienst van de afgoden in *Egypte* had gezien?

Er zijn er reeds vroeg geweest die dat beweerden, en die voor dat zich schikken van God als reden aanvoerden: de grote gehechtheid, die Israël aan de dienst dier afgoden had, een dienst zo vele jaren door hen aanschouwd, en om zijn zinnelijke pracht met verrukking door hen aanschouwd! En nu wilde God, zoals men dan beweerde, aan die gehechtheid tegemoetkomen, door het voorschrijven van een eredienst en een Heiligdom, zoveel mogelijk met wat in Egypte door Israël aanschouwd was, overeenkomend, maar tevens zó ingericht, dat dit volk daardoor van de dienst van de *afgoden* werd afgetrokken, en tot *Zijn* dienst getrokken werd. De schrijvers, die zó'n gevoel voorstaan, brengen een tal van zaken bij om hun gevoel te verdedigen, en zoeken uit overeenkomsten tussen de dienst des *Heeren*, en *Zijn* Heiligdom, met de dienst en de tempelen van de valse goden in Egypte, zich in die verdediging sterk te maken.

Zulks deed, onbegrijpelijk wijze, zelfs een zeer geleerde Spaanse Jood, MAIMONIDES, geboren 1135, gestorven 1207, schrijver o. a. van een Commentaar over de Misjna; van de "*spreuken van de vaderen*"; van de "*leidsman van de*

dwalenden", allen in de Hebreeuwse taal, en die schatten van geleerdheid bevatten. Maar vooral is genoemd gevoelen, en wel met grote heftigheid, zodat hij veel verder ging dan Zijn voorgangers, voorgestaan door JOHN SPENCER ¹⁾, een beroemd Engels Theoloog en Oudheidkundige, gestorven 1695, in zijn werk "de legibus Hebraeorum ritualibus et earum rationibus libritres", waarbij, na zijn dood, maar eerst in 1727, een vierde boek kwam; een werk, dat hevige bestrijding vond, onder andere door onze Witsius in Zijn "Aegyptiaca", gelijk ook door MARSHAM, CALMET en anderen, onder wie ook: MELCHIOR LEIJDEKKER "de Republica Hebraeorum" lib. VIII Cap. 1.

En niet alleen vond dat werk hevige bestrijding, maar het verwekte ook diepe verontwaardiging, dat een man, geboren in de schoot van de Christelijke kerk, een gevoelen trachtte te verdedigen, dat zozeer tegen Gods wijsheid, waarheid, gerechtigheid en heiligheid streed. Dat gevoelen wordt evenwel ook in *onze* tijd nog voorgestaan, o.a. door de abt Victor ANCESSI, in zijn werk "l' Egypte et Moïse", Paris, Ernest Leroux, 1875, die. ook met behulp van bijgevoegde platen, ontleend aan Egyptisch schilderwerk en aan Egyptische monumenten, tracht aan te tonen dat de klederen van de Hoge priester, en van de Priesters (die wij onder zijn uitdrukking "Lévites" hebben te verstaan), gelijk ook de offeranden van duiven, ontleend is aan hetgeen bij de Egyptenaars werd gevonden.

Wij kunnen het niet ontkennen, dat hier en daar enige overeenkomst bestaat, waarde lezer, tussen de ceremoniële dienst van Gods oude volk, en de dienst van de valse goden in Egypte. Maar evenmin als wij Mozes ook maar in het minst van bedrog verdenken, hetwelk hij door voorgewende Goddelijke openbaringen zou gepleegd hebben, en dat wij hem dus gelijk zouden stellen met een Mohammed en dergelijke, — evenmin ook als wij ons laten verleiden door de kritiek van de nieuwere en kritische school, en van hen die het meer of minder met haar eens zijn, kunnen, mogen wij het gevoelen voorstaan, met hoeveel schijnbewijzen ook verdedigd, van dezulken als ANCESSI, SPENCER, en anderen, die het met *deze* schrijvers houden. Vandaar het komt, dat er in sommige opzichten enige overeenkomst bestaat tussen hetgeen wij bij *Israël* zien, en wat bij de *oude Egyptenaars* bestond, kunnen wij niet anders verklaren dan daaruit, dat, gelijk door KEIL terecht wordt opgemerkt in zijn "handboek van de Bijbelse Archeologie" 16. III "vele bestanddelen van de eredienst als *vanzelf* volgen uit de aard ener openbare en uiterlijke Godsverering, zo dat zij in geen godsdienstinrichting worden gemist. Zo is het met altaren, tempel, priesterschap, offers, reinigingen en andere gebruiken. Daartoe behoren ook zekere *algemeen* symbolische voorstellingen, b. v., het wit, als teken van de reinheid; het rood, als teken des bloeds en des levens, die ook bijna bij alle volken worden gevonden, *zonder dat het een volk ze van het andere heeft overgenomen*. Maar dit neemt niet weg, dat de Mozaïsche godsdienst, wat zijn *aard* en *oorsprong* betreft, *ten enenmale verschilt* van alle heidense godsdiensten. Hij is *Goddelijke openbaring* en *verering van de waren God*; *de andere zijn mythologie, en naar hun ware aard natuurvergoding*".

En als wij op het standpunt staan van de Heilige Schrift, en vaste geloven dat de Heere, toen Mozes met Hem op de heiligen berg was, dezen Zijnen dienstknecht niet alleen de wet van de tien geboden heeft gegeven, op stenen tafelen met "Zijnen vinger" d. i., door Zijn almacht, gegrift, maar ook *al* die voorschriften en wetten, die op de bouw van de Tabernakel, en op Zijn heilige en plechtige dienst betrekking hadden, dan schrikken wij voor de stelling, dat God ook maar enigszins in die voorschriften en wetten Zich zou gevoegd hebben naar dingen, die Hij zelf zo vaak in Zijn Woord met de naam van "*gruwelen*" noemt. De ganse dienst van de valse goden, met al wat er betrekking op had, was in Zijn heilige ogen niets anders dan een *gruwel*. Ook op de *Egyptenaars* was ten volle van toepassing, ja, op *hen meer, veel* meer nog, dan op de gelijktijdige en latere Heidense volkeren, dat zij "de heerlijkheid des onverderfelijken Gods veranderd hadden in de gelijkenis eens beelds van een

verderfelijk mens, en van *gevogelte*, en van *viervoetige* en *kruipende* (gedierten)." Rom. 1:23. Hun goden waren "*drekgoden*". Met deze naam, die de *diepste* verachting jegens hen uitdrukt, worden zij dikwerf in de Heilige Schrift genoemd. En dat niet alleen in latere tijden, zoals door de Profeet Ezechiël, maar door *Mozes zelf*, waar hij tot het volk Israëls zegt: "want gij weet hoe wij in Egypteland gewoond hebben, en hoe wij doorgetogen zijn in het midden van de volken, die gij doorgetogen zijt. En gij hebt gezien hun *verfoeiselen*, en hun *drekgoden*, hout en steen, zilver en goud, die bij hen waren." Deut. 29:16,17. Ja God Zelf zegt tot Mozes, bij de instelling van het Pascha: "Ik zal *gerichten oefenen* aan al de goden van de Egyptenaars, Ik de Heere". Exod. 12: 12. En waar, in Numeri 33: 3 melding gemaakt wordt van het begraven van de eerstgeborenen, die de Heere geslagen had. daar lezen wij de vervulling van die bedreiging in deze woorden: "ook had de Heere *gerichten* geoefend aan hun goden". Maar is dat zoo, wordt er alzó over de goden en de afgoderij in Egypte gesproken, hoe is het dan met mogelijkheid aan te nemen, dat God ook maar *iets* van al wat met die gruwelen, die Hij haatte. in betrekking of in verband stond. Zou hebben overgenomen, om dat, schoon dan ook op *Zijn* dienst toegepast, aan Zijn volk te bevelen? En dat *Hij*, de Heilige! Dat *Hij*, Die aan Zijn volk zulke geduchte bedreigingen deed, waar Hij het ten strengste verbood, met allerduidelijkste zinspeling op de afgoderij en de beeldendienst in Egypte, dat ook maar de minste eer, of de minste dienst, aan enig "gesneden beeld" of aan "oenige gelijkenis", het zij van hetgeen boven in de hemel was. Het zij van hetgeen onder op de aarde was, het zij van hetgeen in de wateren, onder de aarde was, zou bewezen worden! Dat *zij*, die de beeldendienst van het gouden kalf, dat zeer zeker door Aäron naar de gelijkenis van de Apis van de Egyptenaars gemaakt was, zo gestreng heeft doen straffen, door de *dood* van allen, en wel van omtrent *drie duizend* man, die zich daaraan hadden schuldig gemaakt! Exod. 32: 28. En zulks ofschoon zij niet *zô* dwaas waren geweest, dat zij dat *kalf*, dat zij voor hun ogen hadden zien gieten van het goud hunner oorsieraden, en wel ongeveer twee maanden *nadat* zij reeds uit Egypte waren verlost, vereerd zouden hebben alsof *dat Jehovah zelf* zou zijn geweest, daar zij alleenlijk in dat kalf Jehovah vereerden toen zij uitriepen: "dit zijn uwe goden, Israël! die u uit Egypteland opgevoerd hebben". Exod. 32: 5. Dat *Hij*, Die zo klaar toonde te willen, dat Zijn volk *niets* gemeens met de dienst van de valse goden zou hebben! In de daad, al wat in ons is verzet er zich tegen, dat die God, bij het geven van Zijn voorschriften tot de Tabernakelbouw, en tot Zijn dienst, uit toegevendheid, of uit welke andere oorzaken ook, ook maar *iets* van hetgeen behoorde tot de dienst van die goden, die in Zijn oog een "verfoeisel" waren, zou hebben overgenomen, om dat aan te wenden tot gebruik van het "*voorbeeld en de schaduw van de Hemelse dingen*." Dat zou geweest zijn een gebruik maken van de duisternis om het licht te verbeelden; van de ongerechtigheid tot voorstelling van wat heilig was; van Belial om de Heere Christus af te schaduwen!

Veeleer nog zouden wij geloven, dat de berekening van de Egyptische archeologen van onze tijd, omtrent de grote ouderdom van die monumenten, waarin men gelijkheid meent te vinden met de godsdienst van Israël, faalt, en dat de Egyptenaars later veel van de Israëlieten, langs welken weg dan ook, hebben overgenomen uit hetgeen van Israëls godsdienst zichtbaar was voor iedereen, en dus overgenomen *kon* worden, dan dat wij ooit zouden kunnen geloven, dat *God* een navolger van de Egyptenaars zou zijn geweest. Ja, al toonde men ons met *wiskunstige* zekerheid aan, dat de overgebleven Egyptische gedenktekenen, waarop afbeeldingen voorkomen die min of meer gelijken aan voorwerpen in de eredienst van Israël, vele eeuwen ouder zijn dan het Israëlitische volk zelf, en dus ook vele eeuwen ouder dan de dienst, die God aan Zijn volk voorgeschreven heeft, dan zouden wij wel die meerdere ouderdom moeten erkennen, maar nimmer zouden wij toegeven, dat God, van wat Hij een "*gruwel*" noemde, iets zou ontleend hebben ten behoeve van zijn Heiligdom. Wij zouden menen, dat wij dan Zijn eer zouden te na

komen en Hem grotelijks zouden beledigen. Ook geeft de Heilige Schrift noch rechtstreeks, noch van ter zijde, enige aanleiding tot zó'n gevoelen, als wij hier bestrijden. Waartoe zou dan ook zó'n uiterst nauwkeurige en uitvoerige beschrijving van de Tabernakel, en van alles, wat tot dat gebouw behoorde, door God aan Mozes gegeven zijn, indien Mozes, zo niet alles, dan toch veel van de afgodische tempelen had kunnen overnemen? En bovendien, hoe *veel* is er niet aan te tonen, uit vergelijking met de voorschriften, die God aan Israël gaf, met hetgeen wij van de dienst van de valse goden in Egypte, juist uit overgebleven gedenkstukken. weten, waaruit het blijkt, zo klaar als het licht, dat Israëls godsdienst lijnrecht *tegenovergesteld* was, óók wat ceremoniën, offeranden enz. betreft, aan wat bij de Egyptenaars bestond! zo moesten de *Israëlieten* zich met het aangezicht, bij hun aanbidding, keren naar het *westen*, omdat in het Heilige der Heiligen, welks achterwand naar het *westen* was gekeerd, de Ark des Verbonds, de troon van de opperste Majesteit, stond. Maar zo keerden zij van zelfs de *rug* toe naar het *oosten*, naar welke hemelstreek de *Egyptenaars* in hun bidden zich keerden, ter verering van de *opkomende* zon, aan welke zij onder de naam van Horus, zoon van Osiris, door geheel Egypte heen Goddelijke eer bewezen, evenals zij dat ook deden aan de zon als zódanig, die zij Ra, of Phré noemden. Zo verbood God ten aanzien van Zijn Priesters: "zij zullen op hun hoofd *geen* kaalheid maken, en zullen de hoek van hunnen baard *niet* afscheren", Lev. 21: 5. Terwijl op de gedenktekenen van het oude Egypte, van welke ik er onderscheiden bezit, juist het *tegenovergestelde* daarvan wordt opgemerkt bij de *Egyptische* priesters, die daar staan te offeren aan Osiris en Isis met geheel weggeschoren baard, en met kaal geschoren hoofden, *zonder* enig hoofddekseel ook, terwijl de Priesters des Heeren *mutsen* dragen "tot heerlijkheid en sieraad". Exod. 28: 40. Zo werd door de *Egyptenaars*, behalve de stier *Apis*, ook de *ram* Goddelijk vereerd, als voorstelling van *Cnouphis*, een van de vormen van *Ammon*, die zij daarom ook met een *ramskop*, in plaats van met een mensenhoofd voorstelden, gelijk ik een dergelijke bronzen voorstelling in mijn kabinet van Egyptische antiquiteiten bezit; terwijl datzelfde dier door God wordt opgenoemd onder de *offers*, die Hem *geslacht* en *geofferd* moesten worden. *Tal* van viervoetige en kruipende dieren, gelijk ook van vogelen, vissen en insecten, die, naar Gods uitgedrukte wet, in Lev. 11, door de *Israëlieten* voor *onrein* moesten worden gehouden, en "als een *verfoeisel*" moesten worden geschuwd, werden door de *Egyptenaars* *Goddelijk vereerd*! Voorts, terwijl *deze* bij hun offeranden *zuurdeeg* en *honig* gebruikten, lezen wij in Lev. 2: 11 "*geen* spijsoffer, dat gij de Heere zult offeren, zal met *desem* gemaakt worden: want van *geen* *zuurdesem* en *honig* zult gijlieden de Heere vuuroffer aansteken." Gebruikten de *Egyptenaars* *geen*. Zout bij hun offeranden, — de *Israëlieten* was geboden: "En *alle* offerande uws spijsoffers zult gij met *zout* *zouten*, en het *zout* des verbonds van uwen God van uw spijsoffer *niet* laten afblijven; met *al* uwe offerande zult gij *zout* offeren". Exod. 2: 13. Eindelijk, om niet meer op te noemen, terwijl het de *Israëliet* verboden was een kleed van "tweeërlei stof, door één vermengd" Lev. 19: 19 te dragen, b.v. wol met katoen, of linnen met katoen vermengd, droegen de *Egyptenaars* zulke klederen wél. Over genoeg, waarde lezer, om aan te tonen, welk een verbazend *verschil* er bestond tussen hetgeen wij bij de *Egyptenaars*, in hun valse godsdienst, opmerken, en hetgeen de Heilige Schrift ons leert van de dienst, die de *Heere* aan Zijn volk voorschreef; een verschil dat *niet* gelegen is in enige *wijziging* van zaken, maar in *lijnrechte tegenoverstelling* van ceremoniën, gewoonten en offeranden bij het een volk gebruikelijk, aan die welke bij het andere werden gevonden. En waar de Schrift in deze zo duidelijk spreekt, zouden wij dan nog durven stellen dat de Heere toch in andere opzichten iets zou hebben overgenomen van Egypte's afgoderij, om dat voor Zijn dienst aan te wenden? Het zij verre!